

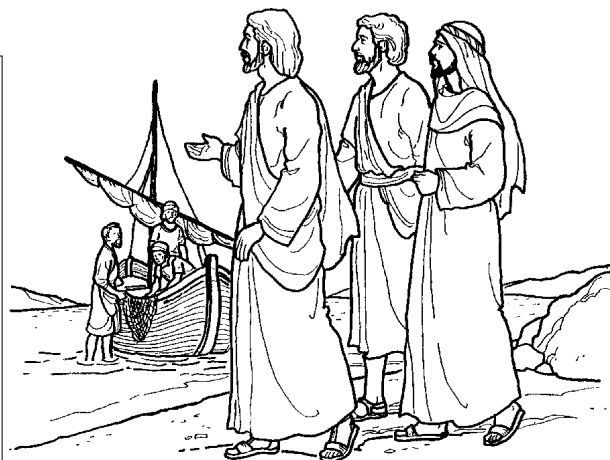
78 Clifton Road, Toronto, ON, M4T 2G2
tel: 416 443 8796 www.bunavestire.org

Duminica / Sundays:

Sf. Spovedanie – 12:00 pm – Reconciliation
Sfânta Liturghie - 12:30 pm - Divine Liturgy

Duminica a 18-a după Rusalii
18th Sunday after Pentecost,

26 Septembrie / September 2020, Glas/ Tone 8

La Antifonul 3: **Bucură-te** încăperea lui Dumnezeu cea desfătăta, bucură-te chivotul Legii Noi, bucură-te năstrapă aurită, din care s-a dat tuturor mana cea cerească.

Tropar (30): **Dintru înălțime te-ai pogorât, îndurate, și înmormântare ai luat de trei zile, ca să ne scapi pe noi din patimi. Cea ce ești viața și învierea noastră, Doamne, mărire ție.**

Mărire Tatălui și Fiului și Spiritului Sfânt și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Condac: **Înviind din mormânt, pe cei morți i-ai ridicat și pe Adam l-ai înviat, și Eva saltă întru învierea ta, și marginile lumii prăznuiesc învierea ta cea din morți, mult milostive.**

At 3rd Antiphon: **Hail, O joyful house of God; hail, O chest of the New Testament; hail, You golden vase, from which the heavenly manna was given unto all.**

Troparion: **From on high You descended, O compassionate One. To burial of three days You have submitted to free us from our passions. O our Life and Resurrection, O Lord, glory be to You.**

Glory be to the Father, and to the Son, and to the Holy Spirit now, and always, and forever and ever. Amen.

Kontakion: **Having risen from the tomb, You did raise up the dead and did resurrect Adam. Eve also rejoices into Your Resurrection, and the ends of the world they celebrate Your rising from the dead, O Greatly-merciful one.**

Prochimen: Fie mila Ta, Doamne, spre noi, precum am nădărdit și noi întru Tine. (Ps 32, 22)

Stih: Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul; celor drepti li se cuvine laudă. (Ps. 32, 1)

Apostol: Din epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire. (9, 6-11)

Fraților: cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va și secera, iar cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va și secera. Fiecare să dea cum socotește cu inima sa, nu cu părere de rău, sau de silă, căci Dumnezeu iubește pe cel care dă cu voie bună. Și Dumnezeu poate să înmulțească tot harul la voi, ca, având totdeauna toată îndestularea în toate, să prisoșiți spre tot lucrul bun, precum este scris: "Împărțit-a, dat-a săracilor; dreptatea Lui rămâne în veac". Iar Cel ce dă sămânța semănătorului și pâine spre mâncare, vă va da și va înmulți sămânța voastră și va face să crească roadele dreptății voastre, ca întru toate să vă îmbogățiți, spre toată dărnicia care aduce prin noi mulțumire lui Dumnezeu.

Evangelhia: Luca 5, 1-11

În vremea aceea ședea Iisus lângă lacul Ghenizaret, a văzut două corăbii oprite lângă țârm, iar pescarii, coborând din ele, spălau mrejele. Și urcându-Se într-una din corăbii care era a lui Simon, l-a rugat s-o depărteze puțin de la uscat. Și șezând în corabie, învăța, din ea, mulțimile. Iar când a încetat de a vorbi, i-a zis lui Simon: Mână la adânc, și lăsați în jos mrejele voastre, ca să pescuiți. Și, răspunzând, Simon a zis: Învățătorule, toată noaptea ne-am trudit și nimic nu am prins, dar, după cuvântul Tău, voi arunca mrejele. Și făcând ei aceasta, au prins multe mare de pește, că li se rupeau mrejele. Și au făcut semn celor care erau în cealaltă corabie, să vină să le ajute. Și au venit și au umplut amândouă corăbiile, încât erau gata să se afunde, iar Simon Petru, văzând aceasta, a căzut la genunchii lui Iisus, zicând: leși de la mine, Doamne, că sunt om păcătos. Căci spaima îl cuprinsese pe el și pe toți cei ce erau cu el, pentru pescuitul peștilor pe care îi prinseseră. Tot așa și pe Iacov și pe Ioan, fiii lui Zevedeu, care erau împreună cu Simon. Și a zis Iisus către Simon: Nu te teme; de acum înainte vei fi pescar de oameni. Și trăgând corăbiile la țârm, au lăsat totul și au mers după El.

Prokimenon: O Lord, let your faithful love rest on us, as our hope has rested in you. (Ps. 33, 22)

Verse: Shout for joy, you upright; praise comes well from the honest. (Ps. 33, 1)

Epistle: A reading from the Second Epistle of the Holy Apostle Paul to the Corinthians: (9, 6-11)

Brethren! Anyone who sows sparsely will reap sparsely as well, and anyone who sows generously will reap generously as well. Each one should give as much as he has decided on his own initiative, not reluctantly or under compulsion, for God loves a cheerful giver. God is perfectly able to enrich you with every grace, so that you always have enough for every conceivable need, and your resources overflow in all kinds of good work. As scripture says: To the needy he gave without stint, his uprightness stands firm for ever. The one who so freely provides seed for the sower and food to eat will provide you with ample store of seed for sowing and make the harvest of your uprightness a bigger one: you will be rich enough in every way for every kind of generosity that makes people thank God for what we have done.

Gospel: Luke 5, 1-11

At that time, it happened that Jesus was standing by the Lake of Gennesaret, with the crowd pressing round him listening to the word of God, when he caught sight of two boats at the water's edge. The fishermen had got out of them and were washing their nets. He got into one of the boats, it was Simon's, and asked him to put out a little from the shore. Then he sat down and taught the crowds from the boat. When he had finished speaking he said to Simon, "Put out into deep water and pay out your nets for a catch." Simon replied, "Master, we worked hard all night long and caught nothing, but if you say so, I will pay out the nets." And when they had done this they netted such a huge number of fish that their nets began to tear, so they signalled to their companions in the other boat to come and help them; when these came, they filled both boats to sinking point. When Simon Peter saw this he fell at the knees of Jesus saying, "Leave me, Lord; I am a sinful man." For he and all his companions were completely awestruck at the catch they had made; so also were James and John, sons of Zebedee, who were Simon's partners. But Jesus said to Simon, "Do not be afraid; from now on it is people you will be catching." Then, bringing their boats back to land they left everything and followed him.

Priceasna: Ochiul inimii mele îl ridic către tine, Stăpână. Nu trece cu vederea puțina mea suspinare. Fii mie scut și ajutorătoare în ceasul când va judeca Fiul tău lumea. Aliluia.

Communion Hymn: The eye of my heart do I lift up to you, O Lady. Do not ignore my weak sigh. Be you my shield and aid in the hour when your Son will judge the world. Alleluia.

<p>85. O, pâine Sfântă din Cer</p> <p>O, pâine Sfântă din Cer, Sânge vărsat pentru noi; Cine poate să cuprindă <i>Bis</i> Taina aceasta dintre noi.</p> <p>Când cu ucenicii săi, Mai pe urmă a cinat; A luat pâinea în mână <i>Bis</i> Și a binecuvântat.</p>	<p>Și le-a zis: Luați mâncați, Acesta este trupul meu; Luați potirul și gustați <i>Bis</i> Căci este sângele meu.</p> <p>Și de-atunci până în veac Zilnic se va săvârși Precum Domnul a lăsat <i>Bis</i> Până iarăși va veni.</p>	
<p>Pentru Tine, Doamne</p> <p>Pentru Tine, Doamne, Florile-nfloresc, Pentru Tine, noaptea Stele strălucesc.</p> <p>Pentru Tine, ploaia Picură și cântă, Și-n grădină cerne Bucurie sfântă.</p>	<p>Pentru Tine, candeli La Altare ard, Tu la zile sfinte Mîriuești cu nard.</p> <p>Pe copiii care Osteniți de joc, Pe iconostase Ei pun busuioc.</p> <p>Lângă Tine, Doamne Cei săraci se strâng, Ție-Ți cer iertare Ochii care plâng.</p>	<p>Lângă Tine Doamne Plec genunchi trudit, Numai Tu Stăpâne Nu m-ai părăsit.</p> <p>Dă-mi răbdarea pietrei Și din cerul sfânt, Picură-mi pe gene Roua să Te cânt.</p> <p>Picură-mi în suflet Străjile uitării, Și pe buze pune-mi Străjile tăcerii.</p>

Personalități ale bisericii noastre: George Coșbuc

Poet, traducător, ziarist, George Coșbuc este una dintre personalitățile literaturii române care au marcat sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX.

S-a născut în 20 septembrie 1866 în satul Hordou, comitatul Bistrița-Năsăud, azi județul Bistrița-Năsăud. A fost cel de-al optulea copil dintre cei paisprezece ai preotului greco-catolic

Sebastian Coșbuc și ai Mariei, la rândul ei fiică de preot greco-catolic. Copilăria și-a petrecut-o în satul natal, fermecat de poveștile pe care adesea mama sa i le spunea. Și-a început studiile la școala din Hordou, începând cu anul 1871, însă după după un an este nevoit să le întrerupă pe motive de sănătate. Din 1873 învață la școala din Telciu, un sat din apropierea Hordoului, unde unchiul său – care l-a inițiat în limba germană – era director. Încă din clasa a VII-a tânărul George Coșbuc este atras de literatură și publică în revista „Muza someșană” primele poezii. Peste ani, Coșbuc își amintea de începuturile sale literare astfel: *„Cea dintâi poezie am publicat-o la vârsta de 15 ani într-o foaie pedagogică din Ardeal. N-o mai am și nici nu știu ce era, însa îmi amintesc ca a fost o poezie de dragoste”*.

De asemenea, în ședințele societății literare din care făcea parte, a citit traduceri din Petőfi și Rückert. După susținerea examenului de bacalaureat (1884) se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității maghiare din Cluj. Din cauza unor difictăți materiale dar și a stării precare de sănătate, din toamna anului 1886 nu mai figurează în rândul studenților clujeni. Continuă însă să colaboreze la publicații românești, corespundează cu Ioan Slavici care în cele din urmă îl convinge să mergă la Sibiu și să lucreze la „Tribuna”. Începând cu acest moment, era în vara lui 1887, începe o nouă etapă în viața și activitatea tânărului Coșbuc, *„un admirabil băiat de vreo 21 de ani, unul din cele mai distinse capete”*, cum avea să consemneze Slavici.

Anii petrecuți de George Coșbuc la Sibiu, în redacția Tribunei”, au însemnat pentru poet și apariția atât de cunoscutului poem „Nunta Zamfirei”, cu un impact extraordinar în rândul cititorilor dar și al criticii.

Problemele financiare cu care „Tribuna” a început să se confrunte în 1889, au dus la desființarea, printre altele, și a postului pe care Coșbuc îl ocupa în redacția publicației. Slavici îi vine în ajutor și-l recomandă lui Titu Maioresu, la București. De acum începe să publice în paginile „Convorbirilor literare” („La oglindă”, „Rea de plată” și alte poezii), în „Tribuna” („Cântec”, „Trei, Doamne, și toți trei”) și în „Lumea ilustrată” („Noapte de vară”, „Vântul”, „Vestitorii primăverii”).

După o perioadă în care a lucrat ca funcționar public, demisionează și colaborează, făcând parte dintr-un colectiv de profesori asociați, la redactarea manualului „Carte românească de citire”

S-a căsătorit în 1885 cu Elena Sfetea și, în același an, i s-a născut un fiu, Alexandru.

La 1 aprilie 1900, a fost primit membru corespondent al Academiei, iar în 20 mai 1916, membru titular.

A trecut la cele veșnice în ziua de 9 mai 1918. Într-un articol intitulat „George Coșbuc”, apărut în ziarul „Lumina” în ziua de 14 mai același an, Liviu Rebreanu, o altă personalitate importantă a Bisericii noastre, scria printre altele:

„Coșbuc e primul poet pe care-l dă Ardealul literaturii românești. Ardelean a rămas toată viața. Până și în graiul viu păstrase o notă ardelenească, particulară, care îi ședea bine. Aici în țară, dragostea lui a fost pentru cele șase milioane de țărani. Simțea o fraternitate profundă cu dânșii ... A răsărit deodată, fără să-l știe nimeni, fără să facă ucenicia cafenelelor și bisericuțelor bucureștene. (...) A adus lumină, sănătate, voieșie. Scrisul lui Coșbuc trăiește și va trăi cât va trăi neamul românesc.”

Via www.e-communio.ro